

KALAZANCI SZENT JÓZSEF MISÉJE

Introitus VENITE FILII (Zs. 33, 12)

Jer - tek fi - a - im, és hall - gas - sa - tok
en - gem, az Úr fé - lel - mé - re
ta - nít - lak ti - te - ket.

Graduale OS JUSTI (Zs. 36,30-31)

Bölcses - sé - get szól az igaz szá - ja,
igaz ítéletet mond az ő nyelv - ve.

Communio SINITE PARVULOS (Mk. 10,14)

Hagy-já - tok a gyer-me- ke- ket hoz-zám

jön - ni és ne a - ka - dá-lyoz-zá- tok

ő - ket, mert i - lye - ne - ké

az Is- ten or-szá- ga.

**KALAZANCI SZENT JÓZSEF
VESPERÁSÁNAK HIMNUSZA**

Ki néktek biztos oltalom,
Józsefhez, ifjak, jöjjetek,
egy új reménység hajnalán
elsőként hívott bennetek.

Nem húzta őt a büszkeség,
a földi élet száz java,
hisz lelke mélyén biztatón
fölhangzott rég az Úr szava.

Egy ismeretlen cél után,
elhagyva mindent útra kelt,
szegényen s mégis gazdagon,
az égi szóra így felelt.

Áldották mind az éhezők,
mert Isten küldte őt oda.
Ártatlansága szirmait
nem érte szennyes bűn soha.

Csapást, ezernyi elviselt,
és mindhalálig hű maradt;
nem roskadt össze tétlenül
az ólomsúlyú gond alatt.

Magasztaljátok szüntelen
nyelvének drága kincseit!
Hirdessétek ma életét,
csodákat érő műveit!

Atyánk és áldott egy Fia,
kegyes Szentlélek Istenünk,
engedd a hála himnuszát
örökké, mindig zengenünk!

Ámen.

NÉPÉNEKEK

a fenti ének énekelhető műfordítása 1864-ből:

Atyja az ifjúságnak, erkölcs példája!
színed elébe járul védenczid nyája:
nézd azt hű szemeddel, eszközöld kegyeddel
légyen az ifjúság
általad ajánlva, Jézusnak szánva.

Szent-je és Aty - ja Kegyes Is-ko-lák - nak,
Nagy - ra törek - vő nemes if - jú - ság - nak,
Hit - re, tudás - ra, szép é - let-re, jó - ra
pél - da-a-dó - ja.

2. Zsenge korodtól hallottad a hangot,
Szent hivatását, mely szívedben zsongott,
S mentél utána egy életen végig,
Róma szívéig.
3. Hittel utána Isten hívásának,
Mentél szívéig szegény ifjúságnak,
Szent nyomaidban vívja nemes harcát
Ifjú magyarság.
4. Híven a széphez, az igazhoz, jóhoz,
Állhatatosan az isteni szóhoz,
Menni előre, hogy az Úrhoz érjünk:
Légy a vezérünk!

2. Nagy Neved lángol iskoláink pajzsán,
Légy közbenjárónk Szent Fiadnál.
Hadd bontakozzék ember mivoltunk,
Szent pietásban egyre gyarapodjunk.
3. Szent Atyánk hangját vésd mindünk szívébe:
Bő tudománykincs: lelkünk éke.
Ámde éltünkre aranykoronát
Hősies jóság, ragyogó erény ad.

Volt egy-kor egy fér-fi mesz-szi Husz-nak föld-jén,
 Jób ne-vű és jám-bor, i-gaz mód-ra él-vén,
 kit a Sá-tán ki-kért, hogy meg-kí-sért-hes-se,
 ha-tal-mat nyert raj-ta, mint az Úr en-ged-te.

- V.1) Megpróbálta Jóbnak Hűségét a Sátán,
 kitöltve hatalmát rajta és családján,
 gyermekeit, házat, kincsét felprédálá,
 súlyos fekélyekkel testét is megrontá.
- V.2) Jób a csapások közt hűséges és csendes,
 így szólván az Úrhoz, szívből engedelmes:
 Ó bár elengednéd, mind, amit vétettem,
 mikkel haragodat méltán érdemeltem.
- V.3) Kőből van-e erőm, ércből van-e testem,
 hogy mind e gyötretést csendben elviseljem?
 Látnak-e még jókat megbúsult szemeim?
 Megbocsáthatók-e számtalan bűneim? **R.)**